

Barnesalme

Fader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

No. 5. }

Mai 1879.

{ 5. Aarg.

Lovsang for de Smaa.

Før Undervisningen i Religion.

Mel. Rysets Engel gaar med Glands.

Rom, o kom, vor Sjele-Ven,
Rom vor Frelser kjære,
Dine Smaa til dig ty hen,
For om al din Kjærlighed at lære

Vi vil aabne Hjertets Dør,
At du ind kan træde,
Kom, og med din Naad os rør,
At vi mærke maa din søde Glæde.

Giv, at nu vi tænke maa
Rim paa, hvad du taler,
At dit Ord vi agte paa,
Som for os dit Liv saa rigt afmaler.

Send os dog fra Himlen ned
Engle smaa med Vinger ;
Staa de om os, da vi ved,
At for alt Slags Ondt de Fred os bringer.

Efter Undervisningen.

Mel. Deilig er den Himmel blaa.

Kjære Fader takket vær,
At du os vil have kjær,
At om Naaden du os lærer
Dg med Himmelbrød os nærer,
:: Skjont vi lidt bedrøve dig ::

Giv os nu i Jesu Naavn,
At vi til din Faders Faavn
Hver en Morgenstund maa ile
Dg i Fred hos dig maa hvile,
:: Aldrig, aldrig løbe vild ::

Giv, at i vort lille Hjem
Vi maa roye stille frem,
At vi ingen Stund aflader
Fra at elske Moder, Fader
:: Med din søde Kjærlighed ::

Hold os Alle sa sammen her
Kjærligt til hinanden nær,
Saa vi dele Sorg og Glæde,
Saa vi Haand i Haand kan træde
:: Frem ad Kjærlighedens Sti ::

Giv, naar Fristelsen staar paa,
 At vi da som Fugle smaa
 Heves maa paa Bonnens Ving:
 Op til dig, der os vil bringe
 :: Ly og Hjælp mod Djævelstift; ::

Giv os først og giv os sidst
 Troen paa vor Herre Krist,
 At, naar Dødens Klokker ringe,
 Hjem han sine Smas kan bringe
 :: Til sin lyse Røngeborg ::

G. S. von Schuberts Reise- fortællinger.

(Fortsættelse fra forrige No.)

Ejette Fortælling.

Da Vaaren atter kom igjen, tog min Fader mig med sig ud paa en langt fra Byen liggende, hyndig grøn Eng. Jeg var saa forngiet tilmode, at mit Hjerte endnu opvarmes derved, naar jeg kommer det ihu. Det har ofte forekommet mig, ogsaa naar jeg senere legte med uskyldige Børn, hvem Gud havde givet Forældre, der ei ved deres store Kunst fordervede Børnenes Uskyld, som om der i Børnesjælene endnu findes en ganske nær Erindring om en salig Himmelens Tilstand, fra hvilken de selv ere komne, eller et nært indre Slægtskab med Englenes Væsen og Natur, der ere i Himmelriget. Thi denne indre Salighed, som et i aandelig Henseende usfordervet Barn føler midt imellem Blomster og Træer og ved Fuglenes Sang, denne bliver borttagen og forstyrret ved alle den store Verdens Lystigheder, men ingensinde erstattet. Paa den grønne Eng byggede jeg mig Smaahuse af de Risbrændebusse, som vore Daglonnere havde sammenbundet af det rundt omkring Engen faldede Ellekrat. Der sad jeg og lyttede til Fuglenes Sang, men fremsforakt til Halkespættens lydelige Raab. "Hvad er det for en Fugl, som striger saa smukt?" — "Det er Halkespættten," sagde min Fader; "i Winter, da Sneen laa hos os, var den fløien langt bort henover Fjeldene hen til et varmt Land, hvor den opsogte sin Næring i de Træer, paa hvilke der ei var nogen Sne. Nu, da det ogsaa hos os er blevet varmt, kommer den igjen, opsoger atter sit

Rede og striger af Glæde over, at den igjen er kommen hjem. Er du, Henrik, hjemme hos Mama er der vel ogsaa valkert, der har vi vor Spise og om Aftenen vor bløde Seng; men naar vi engang komme til den kjære Gud i Himmelen, da ere vi først rigtig hjemme, da synge og juble vi alle af Glæde, paa lignende Maade som Halkespættten, naar den atter befinder sig i sin Skov. Se, Henrik, om nogle Dage sæt'e vi os i Voqnen og draze ogsaa afsted hen til hine blaa Fjelde, over hvilke Halkespættten er fløien bort, og over hvilke den atter er kommen tilbage, nemlig til Schwarzenberg til din kjære Onkel."

Den gamle Præstevogn var trukken ud af Vognskjulet; Hjulene, der maaste i flere Aars Tid ikke havde været i Bevægelse, bleve indsmurte; jeg sad allerede i Vognen, mens den endnu stod i Vognskjulet, lod mig trække ud og gav nogle Agt paa alle Forberedelserne til Afreisen. Endelig satte da mine Forældre og min kjære Søster sig ind til mig i Vognen, og den svære Vagn for afsted, trukket af to kraftige Heste. Hvor skjøn toner ikke, over Sangen fra alle Fuglene i de grønne Buske, Morgensulmen: "Himmelens og Jordens Herre! Nu vi se din Dag saa skjøn," og saa den gamle, gode Vidsreisesang: "Fra Gud vil jeg ei vige; Han viger ei fra mig," især naar Sangen synges af kjære Forældre!

Jeg formaar ikke at beskrive, med hvilken Nygjerrighed jeg paa denne første Opdagelsesreise betragtede alle fremmede Landsbyer, Smaabyer, Bæghjorde og Bjerge. Reisen, over 6 Timers Vej lang, gik Bjerg op og Bjerg ned, og der kom endogsaa et Uveir over os. Men da Foraarsregnen var forbi, og de stovbe-groede Høider endnu dampede af de opstigende Vanddampe, ankom vi til den lille By Schwarzenberg, hvor min kjære Fader var født, og da han viste os det Hus, hvori hans salige Forældre havde boet, da forekom det mig, som om jeg der maatte faa se min fromme, salige Bedstemoder paa Faders Side, om hvem min Fader saa ofte og saa gjerne fortalte os Noget, — den salige Bedstemoder, der havde Indflydelse paa vort hele Huses Skæbne og ogsaa paa min, endnu før jeg var født, ved sin trofaste, hjertelige Bøn til Gud og blandt Andet ogsaa ved en Drøm. Ja, min kjære Læser,

ved en Drøm, som jeg vel allerede har fortalt til mange andre Folk, men som jeg dog ogsaa vil fortælle dig, forat ogsaa du deraf kan lære, at den Gud, som ved Forarets Komme fører Halkespættien og mange andre Fugle over Lande og Høve hen i den Skov, hvorhen han har bestemt dem, ogsaa kan føre og styre Mennesket, hvorhen han vil, — skulde det endog ske om Natten i Drømme, paa lignende Maade, som det gaar til med hine Fugle, der paa den Tid, Træktoandringerne foregaa, ved Nattetider for detmeste pleie uroligt at flige op og ned i deres Bure.

Min Bedstefader paa Faders Side var en dygtig Handels- og Borgermand i Schwarzenberg. Da min kjære Fader var gaaen med til den hellige Nadvere og nu havde sluttet med at gaa paa Skole, studede ogsaa han efter sin Faders Villie blive Handelsmand og hjælpe sine Forældre med deres Forretning. Men han havde rigtignok mere Lyst og Glæde i Bøgerne end i Kjobmandsvarerne og Alenmaalet og havde allerede fra Barneken af haft en stor Længsel efter gang at kunne saa studere og med Guds Bistand blive Præst. Tidlig før Dag og om Aftenen efter endt Arbejde, medens andre unge Mennesker hvilede eller fornoiede sig, sad min Fader med sine Bøger og vedblev fremdeles at lære videre i dem; omendkjønt Bedstefader mente, at dette Slags Bøger ikke var til nogen Hjælp i Kjobmandsstanden. Dogsa havde han bestandig en god Bog hos sig i Kramboden. Forældrene lod dette gaa saaledes; thi de tænkte, at Lysten til Kjobmandsstanden vilde nok indfinde sig; at studere kunde de dog ikke tillade deres Kristian Gottlob (min Faders Fornavn), eftersom det kostede for mange Penge. Men engang om Natten drømte min salige Bedstemoder, at der kom en alvorlig Mand, "saaledes som man afsbilder Luther," hen til hende med det Spørgsmaal, om hun ogsaa vidste, hvilket søært Ansvar for Gud saadanne Forældre paadrage sig, som havde Sønner, i hvis Hjerte Gud havde givet Kraft og Lyst til at blive hans Ord og hans Evangeliums Forkyndere, og som dog afholdt sig isse fra deres Kald? Om hun da ikke havde læst, hvad der stod om denne Sag i Fortalen til Luthers lille Katekismus? — Hun vaagner, men kan ikke faa ud af sine Tanker

den alvorlige Mands Ansigt og Ord. Nu havde hun, saavidt hun vidste, endnu aldrig nogensinde læst Fortalen til Luthers lille Katekismus, men hun vilde dog gjerne vide, om det, som den alvorlige Mand havde foreholdt hende idrømme af hin Bog, ogsaa virkelig stod deri. Ved Krokosten siger hun da til min Fader: "Kristian Gottlob, ræk mig dog Luthers lille Katekismus!" Han tager Bogen ned af Skabet og giver sin Moder den. Hun slaar op Fortalen og læser til sin Forundring følgende Sted: "O mærk vel, hvilke store Synder de (Uvrighed og Forældre) begaa, naar de ikke hjælpe sine Børn i at uddanne sig til Præster, Prædikantere, Sribenter o. s. v., at Gud vil stræffelig straffe dem deraf, o. s. v." Hun læser det endnu engang, giver saa Bogen tilbage og tier eftertænksomt stille. Emdenester, da Solnen er gaaen ud i Kramboden, samtaler hun med Bedstefader. Og nogle faa Timer efter siger hun til min kjære Fader: "Kristian Gottlob, tag frem dine Vøger og andre Sager! jeg vil gjøre din Væst og andre Klæder tilrette. Næste Torsdag afgaar der et Sendebud til Schæeberg; did skal du ogsaa gaa med ham; thi du skal nu studere. Din Fader tillader det, og jeg tillader det ogsaa, og den kjære Herre Gud vil drage Omjorg for det Nødværende." — Hvem kunde da vel være glædere end min Fader! Tiden indtil Torsdag hengik snart, og ligesaa snart og ligesaa muntert og skjønt hengik Aarene paa Skolen, hvor han saa ret af Hjertens Lyst og af alle Kræfter kunde faa forberede sig til den kjære, salige Gjerning, som han snerehen saa vel har forestaaet og udøvet, nemlig at vinde Ejere for sin Gud og Herre.

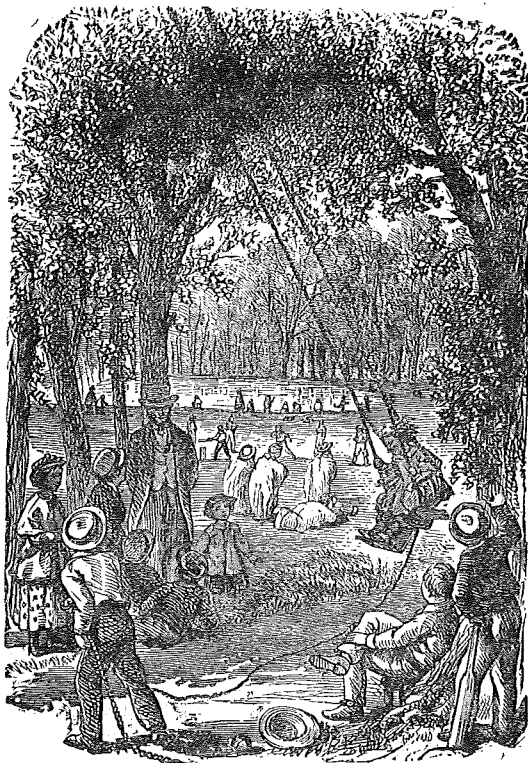
Saa var jeg da nu i det kjære Schwarzenberg og saa der det Hus, hvor min salige Bedstemoder havde levet. I Valen derhenne randt det brusende Vand sorbi saa mangen en stor Sten, og mangen en lille Væk lob ud i den mørkladne Zandsø, og ret godt kunde jeg forestille mig hvor umuligt det maa have været efter min fromme salige Bedstemoders Død at gjenkjende de stakkels Skyldnerinder, hvis Gjæld hun med Forsæt havde ført ind i en særskilt liben Bog, eftersom der isaahenkenne ikke stod Videre end: "Hun ovenfor Vælden," — "Hun i Nærheden af den store Sten ved

Bandet," osv. istedetfor Bedkommendes Navne. Men om ogsaa mangen en fattig Enke og mangen en trængende Moder, der havde monge hungrende smaa Børn at ernære, ikke havde betalt den Gjæld, der stod i den lille røde Bog. enten til den salige Bedstemoder eller til os, hendes Arvinger, — saa har dog den kjære Gud i Himmelen rigeligen og med Renter erstattet os dette igjen i de fattige Folks Strid.

Vi have Alle, om det ogsaa mangengang gik en Smule surt til, faaet nok, vi vidste ofte ikke selv paa hvilken Maade eller hvorfra, og kunde til Gjengjæld derfor Intet give igjen undtagen det af ganske Hjerte at takke med de Ord: "Herre, jeg er ringere end al den Misfandhed og Trofasthed, som du har bevist imod mig, din Tjener."

(Fortf.)

I Skoven.

Hvor er det deilig en Sommerdag
At vandre ind under Lovets Tag!
I Ly for Solen man gaar med Lyst;
Der er saa venligt, der er saa thst.

Kun Fuglen kvirrer i grønne Toppe,
Den bygger Nede i Ly deroppe;
Den samler Kvisse og Straa dertil;
Med gyldent Vur den ei bytte vil.

Hvor frisk og kjoltig og mild er Luften!
Hvor herligt kvæger os Lovets Duften!
Thi, om end Stammen er hundred Aar,
Dog nyt er Lovet fra sidste Aar.

De stærke Rodder fra Træet strække
Sig under Jordfladens lune Dække;
De suge Næring af Dybe's Vand
Da styrke Træet mod Solens Brand

Men naar da Stormen og Frosten kommer,
Maa Lovet dø med den sjonne Sommer;
Dog, hvo vil sørge? Til næste Vaar
I nye Klæder jo Etoven staar.

Thi, om end Alt maa paa Jorden soinde,
Den store Skaber dor ingenfinde;
Hvert Nav han sjenker fornyet Liv
Til Lev og Blomster og Græs og Siv.

Foraarsstemning.

Jeg maa ud, jeg maa ud,
Hvor om Foraaret Bud
De jublende Toner bringe;
Jeg maa ud, jeg maa ud,
Hvor af hæmmende Strub
De nyfødte Blæde springe.

Jeg maa ud for at se,
Hvor den smeltende Sne
Paa Solstraalens Bud forsjinder;

Jeg maa ud for at se,
Hvordan Knopperne le
Ad Vinterens lunge Vinder.

Dg naar saa jeg er træt
Da har ret set mig mæt
Dg mig badet i Solstraalens Lur,
Plukker jeg en Buket,
Dg saa munter og let
Bringer Foraaret hjem i min Stue.

"Hvor er Kristus, som velsignede de smaa Børn?"

Følgende Fortælling er vel stillet til at indskærpe os den Lærdom, at vi udroette, medens det hedder idag, hvad Herren fordrer af os. En opsat Forpligtelse kan ikke alene blive en forsomt Pligt, men den kan bringe et evigt Tab.

"Lille Willie," skriver en Lærer, er et Navn, som vækker Grindring hos mig om en liden elskelig Gut med blaa Dine, guldne Haar og rosenrøde Kinder, hvori Smilhelserne trivedes saa godt, og Røbnælser, som saa ofte pleied' at sige: "Lærer, er jeg en snil Dreng idag?" Men det Bedste af Alt var de milde Ord og vindende Smil, som gjorde ham til en saadan Solstraale i vor lille Skole. Hans Hjerter syntes at flyde over af Kjærlighed og Deltagelse for Enhver.

En Eftermiddag fortalte jeg den Klasse, hvori han var, hvorledes Kristus tog de smaa Børn i sine Arme og velsignede dem, og lærte dem det Bibelsprog: "Lader de smaa Børn komme til mig og forhinder dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til."

Efterat Undervisningen var sluttet hin Eftermiddag, og jeg var isærd med at forlade mit Kateder, stjal Willie sig sagte bag mig og, idet han klævede op paa Katedret, slog han sine Arme rundt om min Hals, kysjede mig og sagde: "Jeg elsker Dem, Lærer."

"Hvad er Kjærlighed, Willie?" spurgte jeg. Han betænkte sig et Dieblit og svarede derpaa alvorligt: "Det, som gjør os gode mod Andre." Efter en liden Pause tilfoiede han: "Lærer, hvor er Kristus, som velsignede de smaa Børn?"

Før jeg kunde svare, hørtes en Banken paa Døren. Jeg aabnede den, og en liden Pige gav mig en Billet og sagde frugtsom: "Mrs. S. antog, den var bleven sendt før."

Den indeholdt en indestændig Anmodning til mig om at tilbringe Aftenen hos en af mine Venner. Jeg vidste, at Willies Forældre vare vantroe, og at jeg burde opmuntre denne hans første Søgen efter den guddommelige Sandhed; men Kristeren hvistede: "Du kan ligesaa godt gjøre det imorgen," — og jeg adlød denne Røst. —

Imorgen! — hvormange brudte Løfter, hvormange uopfyldte Pligter komme af en usindig og unødvendig Opsættelse til imorgen!

Den næste Dag var Willies Plads tom. Jeg savnede min Yndlings lyse Ansigt og glade Smil.

Nogle Dage efter gik jeg, saasnart Anledning tilbød sig, til hans Forældres Hus. Paa

Veien modte jeg hans Søster. Idet hun tog min Haand, spurgte hun skyndsomt: "O Lærer, vil de ikke komme til vort Hus? Willie er saa syg, og hun kender ingen af os." Nogle Diebliffe efter stod jeg ved den lille Videndes Side. Han kastede sig frem og tilbage i heftige Smærter, og man fortalte mig, at Skarlagensfeber var isærd med at udslutte dette unge Liv.

Idet jeg traadte ind i Bærelset, sagde han blidt: "Hvor er Kristus, som velsignede de smaa Børn?" Jeg fortalte ham da, medens jeg sad der, den trosterige Fortælling om Korset. Men han syntes ikke at kunne fatte det; thi endnu, medens jeg talte, indvendte han alvorlig: "Hvor er Kristus, som velsignede de smaa Børn?"

"Vil De bede for os?" sagde Faderen. Det var Alt, hvad han kunde sige; thi hans Hjerter var fuldt af Sorg.

Jeg knælede ned og bad, at Gud vilde spare vor lille Yndling, dersom det var hans Willie, og hvis ikke, at han vilde troste hans Forældres Hjerter i deres Sorg og gjøre mig mere omhyggelig for de Smaa, som vare betroede til min Omfarg.

Da vi reiste os, kom der en Skjelven over Willie, og den lille Skuffelse bred sig i Smerte. Det var kun et Dieblit derefter, saa laa han stille med lukkede Dine og foldede Hænder. Vi iagttog ham med Tausshed, medens Vyden fra den gamle Klokke, som slog i Krogen, syntes lig et sorgende Mellemspil at samle Moisshedens Diebliffe tilfammen. En Time gik Derpaa kom der en ny Skjelven; den var længere og haardere end den første. Da denne var forbi, laa han bleg og udmattet. Pludselig aabnede han sine Dine, og hans Læber bevægede sig. Der var et forunderligt smerteligt Alvor i hans Stemme, da han sagde: "Sig mig, hvor er Jesus, som velsignede de smaa Børn?"

"Bed for ham, bed for ham!" sukede Faderen; og jeg bad, som jeg aldrig før havde gjort, at Jesus vilde aabenbare sig for det døende Barn.

Gud hørte denne Bøn; thi, medens vi iagttog ham, gled der et frydefuldt Smil over Willies Ansigt. Han opløste sig sit Hoved og strakte sine smaa klege Hænder mod Himmelen. Jeg skal aldrig glemme hans sidste Ord: "Der er Jesus, som velsignede de smaa Børn!" Og det lille Begeme laa der roligt dækket af Klæderne, og hans bankende Hjerter var bragt til Tausshed for bestandig.

To Dage senere, medens Regnen vædede Jorden, lagde vi ham ned i hans sidste jordiske Hvilested. Og da den gamle Pastor talte om,

at Willie var gaaet bort for at se Jesus, som velsignede de smaa Børn, var der Dine, uvante til Laarer, og haarde solbrændte Ansigter, som vare vadede af Andet, end de Negendraaber, der jaldt tætte omkring os. Hans Liv var kort, men hans Død sjon. Ved Guds Naade fik han et Middel til at bringe sine Forældre til at søge hen til og bygge sit Haab baade for Tid og Evighed paa den klare Frelser, "som velsignede de smaa Børn."

Ovenstaaende vafre Fortælling, der i norsk Overtættelse er os tilsendt af C. C., indeholder mange skønne Lærdomme for os. Men den bærer ogsaa Spor af at være af en reformert Forfatter, der ikke har kjendt Guds Ords Lære om vor Herres Jesu Kristi naaderige Tilstedeværelse midt iblandt os i Ord og Sakrament. Der ligger lille Willie paa Dødsleiet og kan ikke finde Fred og Trøst ved noget Andet og forsmægter efter det rette Svar paa dette Spørgsmaal: "Hvor er Kristus, som velsignede de smaa Børn?" uden at han dog faar det og finder Trøst, før Frelseren i Dødsstunden aabenbarer sig for ham. Tak Gud, kjære Barn, fordi du ved, hvad Daaben er, og hvorledes Jesus d'r tog dig i Havn og velsignede dig, og fordi du ved, hvad Evangeliet er, at Jesus ogsaa der er og kommer til dig usynlig og kraftig efter sine sandrue og trofaste Fortættelser at tage dig i Havn og velsigne dig med al sin Naade og Trøst! Læs Rom. 10, 6 - 8, og du faar høre, hvor nær han er dig med sin rige Velsignelse. Gud hjælpe dig da ogsaa, kjære Barn, til af Hjertet at tro dette og saaledes at lufte Jesus ind i dit Hjerter og Sind med al hans Naade og Gave!

Naar man sover paa Koster.

Et Sagn.

Der var engang en Pige og Dreng, De vidste sig vel mellem Folk at stikke; Men dog en Lærdom var dem for streng: At l h d e o g a r b e i d e lærte de ikke.

Marie og Frants, saa hed de to, Sprang lystigt i Enge og Havens Gange; Blandt Børn og Blomster de leged og lo, Dg Skoven gjenløb af deres Sange.

Da rysted paa Hovedet Fa'r og Mo'r, Dg Alvorstanter hos begge stige; "Det gaar ei an", lod det tugtende Ord, "Eit hele Liv kan man ikke lege."

Saa kom i Skole Marie og Frants, Hvor alle Smaa børn skal hen og lære; Men tro mig, det blev en anden Dands, At sidde og bygge paa Kister svære

Hvor det var gru'ligt, hvor blev man tæet Af saadan at sidde ganske stille Imod at springe paa Engen let, —
— Dg Skjændene, uh, hvor de smagte ild!

— En Dag fik de "Lov"; "D, kjære Fa'r, Maa vi saa ro ud," lod den bonlige Stemme; — "Ja, ro da, Børn!" var Faderens Svar; "Men inden syv skal I være hjemme!"

"Ja vist, ja vist, — hvor lystigt det er, "Paa Blaabærg vover Bør i Klynge, "Der skal vi plukke saa mange Bær, "Der skal vi lege, og der skal vi synge"

Saa seiled de bort, — hvor glade de var! De sang og hopped, imens de roede, Men Tiden løb rask som Volgen klar, Dg længer og længer sig Naen snord:

"Nei, se dog, hvor morsomt det bliver, du! "Der Den er større, og Bærrerne flere, "Dg Kloffen er vist ikke syv endnu, "Dg kysser vi Fa'r, han skjænder ei mere."

Saa spiste de Bær, til hver blev mæt, "Nu ro vi hjem," — "nei, men se dog derhenne Den D, hvor Kosterne gro saa tæt, Dem maa vi ha'e med, lad Fader saa skjænde."

"Kom med, og tag saa rask som en Tyo! — " — "Men tør vi, er Kloffen ei for mange? — " "Vist ikke, den er sikkert ikke syv, "De heilige Koster, dem maa vi fange."

Paa Kosterne de drev isand, Hvor straaled Kosterne rige og røde, De plukked og plukked, — tilsidt de fandt, At Matten stævned sit Alvorsmøde.

Nu blev der en Trætt, hvis Skjolden var, Hun skjød den paa ham, og han paa hende, "Nu græder vist Mo'r og skjænder Fa'r," — Dg Trætt og Graaden fik ingen Ende

Men da nu Matten blev mørk og streng, Dg Veien var farlig paa Naens Bover, De lagde sig ned paa Kosterens Seng Dg sov og sov, til Matten gik over.

De vaagnede stille. "Hvor ere vi?" Forstrækket sig reiste Søster og Broder, "D Gudsfelov, den Nat er forbil! "Kom lad os synde os hjem til Moder."

Men da de kom til Straahyttens Le,
Da syntes dem Alt saa underlig fremmed;
Hvor før var en Buss, stod nu et Træ,
Dg gammelt og søndret var Barndoms hjemmet.

Det var det samme, — og dog ei ret;
Hvor var den Gaades Løsning at finde? —
— Men der paa den høje, b. kjendte Plet
Der sad jo en gammel Mand og Kvinde.

De spurgte dem ad: "Hvem er I to,
"Bort Syn er soagt, og vor Haand maa samle?"
"— Marie og Frants, og her vi bo, —"
— Da gjøs det gennem begge de Gamle.

"Marie og Frants? — og Kinden blev hvid, —
"De var jo de Børn, vi elsked saa saare,
"Som drukned i længst forlunden Tid,
"Som kosted os mangen bitter Taare."

"Vi er ikke druknet; vi saa blot en Nat
"Dg sov saa roligt paa Rosenen, —"
"Paa Rosenen? hvordan er det fat?
"O, var det de tabte Børn fra Egen?"

Da kjendtes de ved, skjönt Haaret var hvidt,
Da saaned de atter de fundne Kjære,
Men da saa Glæden var sagnet lidt,
Fra Oldingen lød en Altors Rære:

"Alt, stakkels Børn, som nu først vaagned op!
"Thi Rosenen en Trolddom binder,
"Der Tiden sløver affed i Galop,
"Som forle Timer Marene joinder.

"Dg thye Timer af Livets Vaar
"Med Leg og Eavn, se, det har I bundet,
"Thi vid, det var ikke den Dag igaar,
"Nei, Børn! der er t h y v e Aar forbundet!"

"Hvad, t h y v e A a r!" — dem Rædselen slaar,
"At se sin Ungdom som Fuglen flyve;
"Thi Frants var en Mand paa tred'Ve Aar,
"Marie en Kvinde paa syvogtve.

Dg i de deiligste Ungdomsaar,
Som Frukt og Frø ud i Livet bærer,
Hvad havde de lært? — ei mer, end man naar,
Naar S o v n og L e g skal være vor Lærer.

Den glade Ungdom, hoor Alt staar mildt,
Hvor Roserne gløde, og Tornen ei saarer, —
Alt, den havde de for evig forspildt,
Den kaldte tilbage ei Anger og Taarer. —

Ja, saa gif det dem, som med Leg i Hu
Ei vilde a r b e i d e eller l y d e,
Dg saa gaar det hver og En, der endnu
Vil sove paa Roser og kun vil nyde.

Thi naar man vil nyde kun til sin Grav,
Er A a r snart hastig som T i m e r gaet.
Dg inden man ved et Død deraf,
Har Livets Klokke sit S y v s l a g slaet!
(Efter Topelius, af E—d)

G a a d e.

Mit F o r s t e er Imperatio,
Det kan vist Ingen regte.
Mit A n d e t siges ei høt os
Til den, som man skal ægte.
Mit H e l e volder Bryderi
For dem, som ere dumme,
Dg Mange meget talende
Jeg for en Tid gjor stumme.

Løsning paa Gaaden i No. 4:
R o y a a s (Nør — Næs).

Naar "Børnenes Jubeloffer"

frentbeles modtaget:

Fra M i n n e s o t a D i s t r i k t:
Ved Lærer D. Grangaard, Willmar, Minn.
fra Børn i Pastor Estrens Ngh., \$1.10.
Fra V i s t l i g e D i s t r i k t:
Ved Pastor Homme fra lille Albert Rubin
Møller \$2.

Desuden er sendt direkte til Kasseren for
Minnesota Distrikt: Ved Pastor P. Reque
fra Tolsten Matens Børn \$5; fra Knut Vaas
Børn 45 Cents og fra Pastor P. Reques do.
\$2.

Tilsammen altsaa i denne Maaned \$10 55.
J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.

Den gaad. fulde Historie i No. 3 er alde-
les rigtig forklaret af C. M. L. Zumbrota,
Minn., G. M. P., Union Prairie, Minn.,
E. og A. D., Ridgeway, Iowa, D. C.
B., A. D. L., Vermont, Wis., D.
D. R., Wild Rose, Wis., og J. E. J., Nor-
way, Fillmore Co., Minn.

Næsten rigtigt er den desuden forklaret af
flere andre Børn, der ogsaa have vist Kjend-
skab til sin Bibel og Bibelhistorie.